

**МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
БУКОВИНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

„Затверджую”

ректор БДМУ,

професор

Бойчук Т.М.

Протокол № 3 від 21 березня 2020 р.

**Програма
з української мови та літератури для вступу
до Буковинського державного медичного університету
у 2020 році**

Чернівці, 2020

Пояснювальна записка

Вступні випробування з української мови та літератури до Буковинського державного медичного університету для абітурієнтів проводяться у формі тестових завдань.

Білет складається з 60 тестових запитань і творчого завдання.

Тривалість тестування – 180 хвилини (без перерви).

Загальна сума балів, яку може набрати вступник, складає від **100 до 200 балів**.

Мета вступного іспиту – перевірити відповідність знань, умінь і навичок абітурієнтів, які користуються особливими умовами вступних випробувань, а також випускників, які закінчили загальноосвітні заклади до 2007 року включно, програмовим вимогам, оцінити рівень навчальних досягнень з української мови та літератури.

При виконанні тестових завдань абітурієнт повинен володіти такими знаннями:

Знати:

- зміст мовних понять і термінів;
- мовні явища, закономірності, правила орфографії та пунктуації;
- лінгвістику тексту;
- значення мовних одиниць та особливостей їх функціонування;
- основні поняття літературознавства;
- здобутки усної народної творчості;
- твори давньої української літератури;
- програмові твори українських письменників;
- проблеми сучасного літературного процесу.

Уміти:

- розпізнавати мовні явища й закономірності;
- групувати, класифікувати мовні явища;
- установлювати причиново - наслідкові зв'язки мовних явищ;
- визначати істотні ознаки мовних явищ;
- відрізняти випадки правильного використання мовних засобів від помилкових;
- аналізувати текст: його зміст, структуру й призначення;
- розуміти значення та особливості функціонування мовних одиниць;
- створювати власні висловлювання з певною комунікативною метою;

- аргументовано відстоювати власну думку;
- використовувати здобуті знання для аналізу життєвих явищ
- виражати мовними засобами свій духовний світ, популяризувати українською мовою цінності української та світової літератури та культури.

Програму для вступу до Буковинського державного медичного університету у 2013 році для абітурієнтів, які отримали повну середню освіту (далі – Програма) розроблено з урахуванням чинних програм з української мови для 5–9 класів (лист Міністерства освіти і науки України № 1/11-6611 від 23.12.2004 р.) та програм для профільного навчання учнів 10–11 класів (рівень стандарту, наказ Міністерства освіти і науки України № 1021 від 28.10.2010 р.).

ЗМІСТ ПРОГРАМИ

Матеріали Програми для абітурієнтів розподілено за такими розділами: «Фонетика. Графіка», «Лексикологія. Фразеологія», «Будова слова. Словотвір», «Морфологія», «Синтаксис», «Стилістика», «Орфоепія», «Орфографія», «Розвиток мовлення».

Українська мова

Назва розділу, теми	Знання	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
1. Фонетика. Графіка	Фонетика як розділ мовознавчої науки про звуковий склад мови. Голосні й приголосні звуки. Приголосні тверді і м'які, дзвінки й глухі. Позначення звуків мовлення на письмі. Алфавіт. Співвідношення звуків і букв. Звукове значення букв <i>я, ю, є, ї, щ</i> . Склад. Складоподіл. Наголос, наголошені й ненаголошені склади. Уподібнення приголосних звуків. Спрощення в групах приголосних. Найпоширеніші випадки чергування голосних і приголосних звуків. Основні випадки чергування <i>у-в, і-й</i>	Абітурієнт повинен уміти: <i>Визначати</i> в словах голосні, тверді і м'які, дзвінки й глухі приголосні, ненаголошені й наголошені голосні; ділити слово на склади; визначати звукове значення букв у слові. <i>Визначати</i> місце букв в алфавіті, розташовувати слова за алфавітом; розпізнавати явища уподібнення приголосних звуків, спрощення в групах приголосних, основні випадки чергування голосних і приголосних звуків, чергування <i>у-в, і-й</i>

Назва розділу, теми	Знання	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
2. Лексикологія. Фразеологія	<p>Лексикологія як учення про слово. Ознаки слова як мовної одиниці. Лексичне значення слова. Багатозначні й однозначні слова. Пряме та переносне значення слова. Омоніми. Синоніми. Антоніми. Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Лексичні запозичення з інших мов. Загальноживані слова. Професійна, діалектна, розмовна лексика. Терміни. Лексика української мови з погляду активного й пасивного вживання. Застарілі й нові слова (неологізми). Нейтральна й емоційно забарвлена лексика. Поняття про стійкі сполуки слів і вирази. Фразеологізми. Приказки, прислів'я, афоризми</p>	<p><i>Пояснювати</i> лексичні значення слів; добирати до слів синоніми й антоніми та <i>використовувати</i> їх у мовленні; уживати слова в переносному значенні. <i>Знаходити</i> в тексті й доречно використовувати в мовленні вивчені групи слів; пояснювати значення фразеологізмів, приказок, прислів'їв, крилатих висловів, правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> їх у мовленні</p>
3. Будова слова. Словотвір	<p>Будова слова. Основа слова й закінчення. Значущі частини слова: корінь, префікс, суфікс, закінчення. Словотвір. Твірні основи при словотворенні. Основа похідна й непохідна. Основні способи словотворення в українській мові: префіксальний, префіксально-суфіксальний, суфіксальний, безсуфіксальний, складання слів або основ, перехід з однієї частини мови в іншу. Основні способи творення іменників, прикметників, дієслів, прислівників. Складні слова. Способи їх творення. Сполучні голосні [o], [e] у складних словах</p>	<p><i>Виділяти</i> закінчення слів від основи, <i>членувати</i> основу на значущі частини, <i>добирати</i> спільнокореневі слова, слова з однаковими префіксами й суфіксами; <i>розрізняти</i> форми слова й спільнокореневі слова, правильно <i>вживати</i> їх у мовленні; <i>визначати</i> спосіб творення слів</p>
4. Морфологія. 4.1. Іменник	<p>Морфологія як розділ мовознавчої науки про частини мови. Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Іменники власні та загальні, істоти й неістоти. Рід іменників: чоловічий, жіночий, середній. Іменники спільного роду. Число іменників. Іменники, що вживаються в</p>	<p><i>Розпізнавати</i> іменники, визначати їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, належність іменників до певної групи за їхнім лексичним значенням, уживаністю в мовленні; <i>визначати</i> основні способи творення іменників; правильно</p>

Назва розділу, теми	Знання	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
	<p>обох числових формах. Іменники, що мають лише форму однини або лише форму множини. Відмінки іменників. Відміни іменників: перша, друга, третя, четверта. Поділ іменників першої та другої відмін на групи. Особливості вживання та написання відмінкових форм. Букви <i>-а(-я)</i>, <i>-у(-ю)</i> в закінченнях іменників другої відміни. Відмінювання іменників, що мають лише форму множини. Невідмінювані іменники в українській мові. Написання і відмінювання чоловічих і жіночих імен по батькові</p>	<p><i>відмінювати</i> іменники, <i>відрізняти</i> правильні форми іменників від помилкових; <i>використовувати</i> іменники в мовленні, <i>послугуючись</i> їхніми виражальними можливостями</p>
4.2. Прикметник	<p>Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прикметників за значенням: якісні, відносні та присвійні. Явища взаємопереходу прикметників з одного розряду в інший. Якісні прикметники. Ступені порівняння якісних прикметників: вищий і найвищий, способи їх творення (проста й складена форми). Зміни приголосних при творенні ступенів порівняння прикметників. Особливості відмінювання прикметників (тверда й м'яка групи)</p>	<p><i>Розпізнавати</i> прикметники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль; розряди прикметників за значенням; <i>утворювати</i> форми ступенів порівняння якісних прикметників, повні й короткі форми якісних прикметників; <i>розрізняти</i> основні способи творення відносних і присвійних прикметників; <i>відмінювати</i> прикметники; <i>відрізняти</i> правильні форми прикметників від помилкових</p>
4.3. Числівник	<p>Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди числівників за значенням: кількісні (на позначення цілих чисел, дробові, збірні) й порядкові. Групи числівників за будовою: прості й складені. Типи відмінювання кількісних числівників:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) <i>один, одна;</i> 2) <i>два, три, чотири;</i> 3) <i>від п'яти до двадцяти, тридцять, п'ятдесят ... вісімдесят;</i> 	<p><i>Розпізнавати</i> числівники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди числівників за значенням, основні способи їх творення, відмінювання; <i>відрізняти</i> правильні форми числівників від помилкових; <i>добирати</i> потрібні форми числівників і <i>використовувати</i> їх у мовленні; <i>визначати</i> сполучуваність числівників з іменниками</p>

Назва розділу, теми	Знання	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
	<p>4) сорок, дев'яносто, сто; 5) двісті – дев'ятсот; 6) нуль, тисяча, мільйон, мільярд; 7) збірні; 8) дробові. Порядкові числівники, особливості їх відмінювання. Особливості правопису числівників</p>	
4.4. Займенник	<p>Займенник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Співвіднесеність займенників з іменниками, прикметниками й числівниками. Розряди займенників за значенням: особові, зворотний, присвійні, вказівні, означальні, питальні, відносні, неозначені, заперечні. Особливості їх відмінювання. Творення й правопис неозначених і заперечних займенників</p>	<p><i>Розпізнавати</i> займенники, визначати їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди займенників за значенням, основні способи їх творення, відмінювання; <i>відрізнати</i> правильні форми займенників від помилкових, правильно <i>добирати</i> потрібні форми займенників і <i>використовувати</i> їх у мовленні</p>
4.5. Дієслово	<p>Дієслово як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Форми дієслова: дієвідмінювані, відмінювані (дієприкметник) і незмінні (інфінітив, дієприслівник, форми на <i>-но, -то</i>). Безособові дієслова. Види дієслів: доконаний і недоконаний. Творення видових форм. Часи дієслова: минулий, теперішній, майбутній. Способи дієслова: дійсний, умовний, наказовий. Творення форм умовного та наказового способів дієслів. Словозміна дієслів I та II дієвідміни. Особові та числові форми дієслів (теперішнього та майбутнього часу й наказового способу). Родові та числові форми дієслів (минулого часу й умовного способу). Чергування приголосних в особових формах дієслів теперішнього та майбутнього часу.</p>	<p><i>Розпізнавати</i> дієслова, особливі форми дієслова, безособові дієслова; визначати загальне значення дієслова, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, часи й способи дієслів, дієвідміни, особливості словозміни кожної дієвідміни; <i>використовувати</i> один час і спосіб у значенні іншого; <i>розрізнати</i> основні способи творення дієслів, зокрема видових форм, форм майбутнього часу недоконаного виду, форм умовного та наказового способу дієслів; <i>відрізнати</i> правильні форми дієслів від помилкових.</p>

Назва розділу, теми	Знання	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
	<p>Дієприкметник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Активні та пасивні дієприкметники. Творення активних і пасивних дієприкметників теперішнього й минулого часу. Відмінювання дієприкметників. Дієприкметниковий зворот. Безособові форми на <i>-но</i>, <i>-то</i>.</p> <p>Дієприслівник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Дієприслівники доконаного й недоконаного виду, їх творення. Дієприслівниковий зворот</p>	<p><i>Розпізнавати</i> дієприкметники (зокрема відрізняти їх від дієприслівників), <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, особливості творення, відмінювання; <i>відрізняти</i> правильні форми дієприкметників від помилкових; <i>добирати</i> й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> дієприкметники та дієприкметникові звороти в мовленні. <i>використовувати</i> дієприкметники в мовленні.</p> <p><i>Розпізнавати</i> дієприслівники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, основні способи їх творення; <i>відрізняти</i> правильні форми дієприслівників від помилкових; <i>правильно будувати</i> речення з дієприслівниковими зворотами</p>
4.6. Прислівник	<p>Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прислівників за значенням. Ступені порівняння прислівників: вищий і найвищий. Зміни приголосних при творенні прислівників вищого та найвищого ступенів. Правопис прислівників на <i>-о</i>, <i>-е</i>, утворених від прикметників і дієприкметників. Написання разом, окремо й через дефіс прислівників і сполучень прислівникового типу</p>	<p><i>Розпізнавати</i> прислівники, <i>визначати</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди прислівників за значенням, ступені порівняння прислівників, основні способи творення прислівників; <i>відрізняти</i> правильні форми прислівників від помилкових; <i>добирати</i> й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> прислівники в мовленні</p>

Назва розділу, теми	Знання	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
4.7. Службові частини мови	<p>Прийменник як службова частина мови. Групи прийменників за походженням: непохідні (первинні) й похідні (вторинні, утворені від інших слів). Групи прийменників за будовою: прості, складні й складені. Зв'язок прийменника з непрямыми відмінками іменника. Правопис прийменників</p> <p>Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю: сурядні (єднальні, протиставні, розділові) й підрядні (часові, причинові, умовні, способу дії, мети, допустові, порівняльні, з'ясувальні, наслідкові). Групи сполучників за вживанням (одиничні, парні, повторювані) та за будовою (прості, складні, складені). Правопис сполучників</p> <p>Частка як службова частина мови. Групи часток за значенням і вживанням: формотворчі, словотворчі, модальні. Правопис часток</p>	<p><i>Розпізнавати</i> прийменники, <i>визначати</i> їхні морфологічні ознаки, групи прийменників за походженням і за будовою; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> форми прийменників у мовленні</p> <p><i>Розпізнавати</i> сполучники, <i>визначати</i> групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю, за вживанням і будовою; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> сполучники в мовленні</p> <p><i>Розпізнавати</i> частки, <i>визначати</i> групи часток за значенням і вживанням; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> частки в мовленні</p>
4.8. Вигук	<p>Вигук як частина мови. Групи вигуків за походженням: непохідні й похідні. Значення вигуків. Звуконаслідувальні слова. Правопис вигуків</p>	<p><i>Розпізнавати</i> вигуки, <i>визначати</i> групи вигуків за походженням; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> вигуки в мовленні</p>
5. Синтаксис 5.1. Словосполучення.	<p>Завдання синтаксису. Словосполучення й речення як основні одиниці синтаксису. Підрядний і сурядний зв'язок між словами й частинами складного речення. Головне й залежне слово в словосполученні. Типи словосполучень за морфологічним вираженням головного слова. Словосполучення непоширені й поширені</p>	<p><i>Розрізняти</i> словосполучення й речення, сурядний і підрядний зв'язок між словами й реченнями; <i>визначати</i> головне й залежне слово в підрядному словосполученні; <i>визначати</i> поширені й непоширені словосполучення, типи словосполучень за способами вираження головного слова</p>

Назва розділу, теми	Знання	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
5.2. Речення	Речення як основна синтаксична одиниця. Граматична основа речення. Порядок слів у реченні. Види речень у сучасній українській мові: за метою висловлювання (розповідні, питальні й спонукальні); за емоційним забарвленням (окличні й неокличні); за будовою (прості й складні); за складом граматичної основи (двоскладні й односкладні); за наявністю чи відсутністю другорядних членів (непоширені й поширені); за наявністю необхідних членів речення (повні й неповні); за наявністю чи відсутністю ускладнювальних засобів (однорідних членів речення, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення, звертання)	<i>Розрізняти</i> речення різних видів: за метою висловлювання, за емоційним забарвленням, за складом граматичної основи, за наявністю чи відсутністю другорядних членів, за наявністю необхідних членів речення, за будовою, за наявністю чи відсутністю однорідних членів речення, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення, звертання
5.2.1. Просте двоскладне речення	Підмет і присудок як головні члени двоскладного речення. Особливості узгодження присудка з підметом. Способи вираження підмета. Типи присудків: простий і складений (іменний і дієслівний). Способи їх вираження	<i>Визначати</i> структуру простого двоскладного речення, способи вираження підмета й присудка (простого й складеного), особливості узгодження присудка з підметом; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> прості речення
5.2.2. Другорядні члени речення у двоскладному й односкладному реченні	Означення узгоджене й неузгоджене. Прикладка як різновид означення. Додаток. Типи обставин за значенням. Способи вираження означень, додатків, обставин. Порівняльний зворот. Функції порівняльного звороту в реченні (обставина способу дії, присудок)	<i>Розпізнавати</i> види другорядних членів та їхні типи й різновиди, <i>визначати</i> способи вираження означень, додатків, обставин, роль порівняльного звороту; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості другорядних членів речення в мовленні; правильно розставляти розділові знаки при непоширеній прикладці, порівняльному звороті

Назва розділу, теми	Знання	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
5.2.3. Односкладні речення	Граматична основа односкладного речення. Типи односкладних речень за способом вираження та значенням головного члена: односкладні речення з головним членом у формі присудка (означено-особові, неозначено-особові, узагальнено-особові, безособові) та односкладні речення з головним членом у формі підмета (називні). Способи вираження головних членів односкладних речень. Розділові знаки в односкладному реченні	<i>Розпізнавати</i> типи односкладних речень, <i>визначати</i> особливості кожного з типів; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості односкладних речень у власному мовленні
5.2.4. Просте ускладнене речення	Речення з однорідними членами. Узагальнювальні слова в реченнях з однорідними членами. Речення зі звертанням. Звертання непоширені й поширені. Речення зі вставними словами, словосполученнями, реченнями, їх значення. Речення з відокремленими членами. Відокремлені означення, прикладки – непоширені й поширені. Відокремлені додатки, обставини. Відокремлені уточнювальні члени речення. Розділові знаки в ускладненому реченні	<i>Розпізнавати</i> просте речення з однорідними членами, звертаннями, вставними словами, словосполученнями, реченнями, відокремленими членами (означеннями, прикладками, додатками, обставинами), зокрема уточнювальними, та правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості таких речень у мовленні; правильно <i>розставляти</i> розділові знаки в них
5.2.5. Складне речення	Ознаки складного речення. Засоби зв'язку простих речень у складному: 1) інтонація й сполучники або сполучні слова; 2) інтонація. Типи складних речень за способом зв'язку їх частин: сполучникові й безсполучникові. Сурядний і підрядний зв'язок між частинами складного речення	<i>Розпізнавати</i> складні речення різних типів, <i>визначати</i> їхню структуру, види й засоби зв'язку між простими реченнями. <i>Добирати</i> й <i>конструювати</i> складні речення, що оптимально відповідають конкретній комунікативній меті. Правильно <i>розставляти</i> розділові знаки, <i>будувати</i> схему такого речення
5.2.5.1. Складносурядне речення	Єднальні, протиставні та розділові сполучники в складносурядному реченні. Сміслові зв'язки між частинами складносурядного речення	<i>Розпізнавати</i> складносурядні речення, <i>визначати</i> сміслові зв'язки між частинами складносурядного речення; комунікативно доцільно <i>використовувати</i> його виражальні можливості в мовленні

Назва розділу, теми	Знання	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
5.2.5.2. Складнопідрядне речення	<p>Складнопідрядне речення, його будова. Головне й підрядне речення. Підрядні сполучники й сполучні слова як засоби зв'язку у складнопідрядному реченні. Основні види підрядних речень: означальні, з'ясувальні, обставинні (місця, часу, способу дії та ступеня, порівняльні, причини, наслідкові, мети, умовні, допустові). Складнопідрядні речення з кількома підрядними, їх типи за характером зв'язку між частинами:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) складнопідрядні речення з послідовною підрядністю; 2) складнопідрядні речення з однорідною підрядністю; 3) складнопідрядні речення з неоднорідною підрядністю 	<p><i>Розпізнавати</i> складнопідрядні речення, <i>визначати</i> їхню будову, зокрема складнопідрядних речень з кількома підрядними, <i>відобразити</i> її в схемі складнопідрядного речення; <i>визначати</i> основні види підрядних речень, типи складнопідрядних речень за характером зв'язку між частинами. Правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості складнопідрядних речень різних типів у процесі спілкування</p>
5.2.5.3. Безсполучникове складне речення	<p>Типи безсполучникових складних речень за характером смислових відношень між складовими частинами-реченнями:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) з однорідними частинами-реченнями (рівноправними); 2) з неоднорідними частинами (пояснюваною і пояснювальною). <p>Розділові знаки в безсполучниковому складному реченні</p>	<p><i>Розпізнавати</i> безсполучникові складні речення; <i>визначати</i> смислові відношення між їхніми частинами-реченнями (однорідними й неоднорідними), особливості інтонації безсполучникових складних речень; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості безсполучникових складних речень у мовленні</p>
5.2.5.4. Складні речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку	<p>Складні речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку</p>	<p><i>Визначати</i> структуру складних речень з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку; правильно й комунікативно доцільно <i>використовувати</i> виражальні можливості речень цього типу в мовленні</p>

Назва розділу, теми	Знання	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
5.3. Способи відтворення чужого мовлення	Пряма й непряма мова. Речення з прямою мовою. Слова автора. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як різновид прямої мови. Діалог	<i>Визначати</i> в реченні з прямою мовою слова автора й пряму мову, речення з непрямою мовою; <i>замінювати</i> пряму мову непрямою; правильно й доцільно <i>використовувати</i> в тексті пряму мову й цитати; правильно <i>вживати</i> розділові знаки в конструкціях із прямою мовою та діалогом
6. Стилїстика	Стилї мовлення (розмовний, науковий, художній, офіційно-діловий, публіцистичний, конфесійний), їх основні ознаки, функції	<i>Розпізнавати</i> стилї мовлення, визначати особливості кожного з них; <i>користуватися</i> різноманітними виражальними засобами української мови в процесі спілкування для оптимального досягнення мети спілкування
7. Орфоепія	Відображення вимови голосних (наголошених і ненаголошених) через фонетичну транскрипцію. Відображення вимови приголосних звуків: 1) [дж], [дз], [дз']; 2) [г]; 3) [ж], [ч], [ш], [дж]; 4) груп приголосних (уподібнення, спрощення); 5) м'яких приголосних; 6) подовжених приголосних. Вимова слів з апострофом	<i>Визначати</i> особливості вимови голосних і приголосних звуків; <i>наголошувати</i> слова відповідно до орфоепічних норм
8. Орфографія	Правопис літер, що позначають ненаголошені голосні [е], [и], [о] в коренях слів. Спрощення в групах приголосних. Сполучення <i>йо</i> , <i>ьо</i> . Правила вживання м'якого знака. Правила вживання апострофа. Подвоєння букв на позначення подовжених м'яких приголосних і збігу однакових приголосних звуків. Правопис префіксів і суфіксів. Позначення чергування приголосних звуків на	<i>Розпізнавати</i> вивчені орфограми й <i>пояснювати</i> їх за допомогою правил; правильно <i>писати</i> слова з вивченими орфограмами, <i>знаходити</i> й <i>виправляти</i> орфографічні помилки на вивчені правила

Назва розділу, теми	Знання	Предметні вміння та способи навчальної діяльності
	<p>письмі. Правопис великої літери. Лапки у власних назвах. Написання слів іншомовного походження. Основні правила переносу слів з рядка в рядок. Написання складних слів разом і через дефіс. Правопис складноскорочених слів. Написання чоловічих і жіночих імен по батькові, прізвищ. Правопис відмінкових закінчень іменників, прикметників. Правопис <i>н</i> та <i>nn</i> у прикметниках і дієприкметниках, <i>не</i> з різними частинами мови.</p>	
9. Розвиток мовлення	<p>Загальне уявлення про спілкування й мовлення; види мовленнєвої діяльності; адресант і адресат мовлення; монологічне й діалогічне мовлення; усне й писемне мовлення; основні правила спілкування. Тема й основна думка висловлювання. Вимоги до мовлення (змістовність, логічна послідовність, багатство, точність, виразність, доречність, правильність). Текст як середовище функціонування мовних одиниць. Основні ознаки тексту: зв'язність, комунікативність, членованість, інформативність. Зміст і будова тексту, поділ тексту на абзаци, мікротеми. Способи зв'язку речень у тексті. Класифікація текстів за сферою використання, метою, структурними особливостями. Тексти різних стилів, типів, жанрів мовлення</p>	<p>Уважно <i>читати</i>, <i>усвідомлювати</i> й <i>запам'ятовувати</i> зміст прочитаного, диференціюючи в ньому головне та другорядне. Критично <i>оцінювати</i> прочитане. <i>Аналізувати</i> тексти різних стилів, типів і жанрів. <i>Будувати</i> письмове висловлення, логічно викладаючи зміст, підпорядковуючи його темі й основній думці, задуму, обраному стилю та типу мовлення, досягати визначеної комунікативної мети. <i>Уміти</i> формулювати, добирати доречні аргументи і приклади, робити висновок, висловлювати власну позицію, свій погляд на ситуацію чи обставин; правильно <i>структурувати</i> текст, використовуючи відповідні мовленнєві звороти. <i>Знаходити</i> й <i>виправляти</i> похибки та помилки в змісті, побудові й мовному оформленні власних висловлювань, спираючись на засвоєні знання</p>

Українська література

Назва розділу	Зміст літературного матеріалу (письменники, твори)	Предметні уміння та навички
1. Усна народна творчість	<p>Загальна характеристика календарно-обрядових, суспільно-побутових та родинно-побутових пісень.</p> <p>Історичні пісні. «Ой Морозе, Морозенку», «Чи не той то Хміль».</p> <p>Пісні Марусі Чурай. «Віють вітри», «За світ встали козаченьки»</p> <p>Тематика, образи, зміст народних дум і балад. «Дума про Марусю Богуславку». Балада «Бондарівна»</p>	<p>Абітурієнт повинен уміти:</p> <p><i>Аналізувати</i> літературний твір чи його уривок.</p> <p><i>Розрізняти</i> види і жанри усної творчості.</p> <p><i>Розрізняти</i> і називати різновиди календарно-обрядових пісень. <i>Аналізувати</i> зміст, образи, настрої суспільно-побутових і родинно-побутових пісень.</p> <p><i>Визначати</i> провідні мотиви історичних пісень, характеризувати образи героїв їх – історичних осіб.</p> <p><i>Визначати</i> тематику й художні особливості балад і дум, пісень Марусі Чурай.</p> <p><i>Виділяти</i> у фольклорних творах анафори, рефрени, постійні епітети, персоніфікацію, символи, гіперболу, <i>визначати</i> їхню художню роль.</p>
2. Давня українська література	<p>«Слово про похід Ігорів»</p> <p>«Повість минулих літ» (уривки про заснування Києва, про помсту княгині Ольги, про напад хозарів)</p> <p>Григорій Сковорода. «De libertate», «Всякому місту – звичай і права», «Бджола та Шершень», афоризми</p>	<p><i>Знати</i> основні теоретико-літературні поняття:</p> <ul style="list-style-type: none"> • художній образ, • прототип; • тема, ідея, мотив художнього твору; • проблематика та конфлікт у художньому творі; • сюжет і композиція літературного твору; • позасюжетні елементи; <p><i>Знати та вміти визначати</i> в літературному творі тропи:</p>

Назва розділу	Зміст літературного матеріалу (письменники, твори)	Предметні уміння та навички
		<ul style="list-style-type: none"> • епітет, • порівняння; • метафору, • алегорію, • гіперболу; • метонімію, • оксиморон. <p><i>Знати</i> характерні риси бароко.</p>
3. Література кінця XVIII — початку XX ст.	<p>Іван Котляревський. «Енеїда», «Наталка Полтавка»</p> <p>Г. Квітка-Основ'яненко. «Маруся»</p> <p>Тарас Шевченко. «Катерина», «Гайдамаки», «Кавказ», «Сон» («У всякого своя доля»), «І мертвим, і живим, і ненарожденним...», «Заповіт», «Мені однаково»</p> <p>Пантелеймон Куліш. «Чорна рада»</p> <p>Іван Нечуй-Левицький. «Кайдашева сім'я»</p> <p>Панас Мирний «Хіба ревуть воли, як ясла повні?»</p> <p>Іван Карпенко-Карий. «Мартин Боруля»</p> <p>Іван Франко. «Гімн», «Чого являєшся мені у сні», «Мойсей»</p>	<p><i>Знати</i> основні теоретико-літературні поняття:</p> <ul style="list-style-type: none"> • сентименталізм, романтизм, реалізм, їхні ознаки; • епос, новела, оповідання, повість, роман, різновиди повісті та роману; • лірика, сонет, гімн, послання, поема, тематичні різновиди лірики; • драма, комедія, трагікомедія, власне драма, містерія, драма-феєрія. • Види комічного: гумор, іронія, сатира, сарказм, гротеск, бурлеск, травестія. <p><i>Визначати</i> дво- і трискладові віршові розміри.</p>
4. Література XX ст.	<p>Михайло Коцюбинський. «Тіні забутих предків», «Intermezzo»</p> <p>Ольга Кобилянська. «Земля»</p> <p>Василь Стефаник. «Камінний хрест»</p> <p>Леся Українка. «Contra spem spero!», «Лісова пісня»</p> <p>Микола Вороний. «Блакитна Панна»</p>	<p><i>Визначати</i> місце і роль митця в літературному процесі.</p> <p><i>Знати</i> основні теоретико-літературні поняття:</p> <ul style="list-style-type: none"> • український модернізм і його особливості; • модерністські напрями та течії: імпресіонізм, неоромантизм,

Назва розділу	Зміст літературного матеріалу (письменники, твори)	Предметні уміння та навички
	<p>Олександр Олесь. «Чари ночі», «О слово рідне! Орле скутий!..»</p> <p>Володимир Винниченко. «Момент»</p> <p>Павло Тичина. «О панно Інно», «Арфами, арфами...», «Ви знаєте, як липа шелестить...»</p> <p>Максим Рильський «Молюсь і вірю...»</p> <p>Микола Хвильовий. «Я (Романтика)»</p> <p>Юрій Яновський. «Подвійне коло», «Шаланда в морі»</p> <p>Володимир Сосюра. «Любіть Україну»</p> <p>Валер'ян Підмогильний. «Місто»</p> <p>Остап Вишня. «Моя автобіографія», «Сом»</p> <p>Микола Куліш. «Мина Мазайло»</p> <p>Богдан-Ігор Антонич. «Різдво»</p> <p>Олександр Довженко. «Україна в огні», «Зачарована Десна»</p> <p>Андрій Малишко «Пісня про рушник»</p> <p>Василь Симоненко. «Лебеді материнства»</p> <p>Олесь Гончар. «За мить щастя»</p> <p>Григір Тютюнник. «Три зозулі з поклоном»</p> <p>Василь Стус. «Як добре те, що смерті не боюсь я», «О земле втрачена, явися!..»</p> <p>Іван Драч. «Балада про соняшник»</p> <p>Ліна Костенко. «Страшні слова, коли вони мовчать», «Українське альфреско», «Маруся Чурай»</p>	<p>експресіонізм;</p> <p><i>Знати</i> основні теоретико-літературні поняття:</p> <ul style="list-style-type: none"> • поетичний синтаксис (інверсія, тавтологія, антитеза, анафора, епіформа, паралелізм); • риторичні звертання і запитання, • алітерація, асонанс; • різновиди роману (роман у новелах, роман у віршах); • кіноповість; • усмішка. <p><i>Вміти пояснювати</i> поняття:</p> <ul style="list-style-type: none"> • «Розстріляне відродження»; • психологізм; • асоціативність.
5. Твори українських письменників-емігрантів	<p>Іван Багряний. «Тигролови»</p> <p>Євген Маланюк. «Стилет чи стилос?»</p>	<p><i>Орієнтуватися</i> в основних тенденціях функціонування української літератури за кордоном і творчості українських письменників-емігрантів.</p> <p><i>Знати</i> особливості пригодницького роману.</p>

Назва розділу	Зміст літературного матеріалу (письменники, твори)	Предметні уміння та навички
6. Сучасний літературний процес	Загальний огляд, основні тенденції. Літературні угруповання (Бу-Ба-Бу, "Нова дегенерація", "Пропала грамота", "ЛуГоСад"). Творчість Ю. Андруховича, О. Забужко, І. Римарука. Утворення АУП (Асоціації українських письменників). Література елітарна і масова. Постмодернізм як один із художніх напрямів мистецтва 90-х років, його риси. Сучасні часописи та альманахи.	<i>Орієнтуватися</i> в основних тенденціях розвитку сучасної літератури; знати літературні угруповання 80-90-х років, найвизначніших представників літератури. <i>Визначати</i> найхарактерніші ознаки постмодернізму

Критерії оцінювання

Кожна правильна відповідь у тестовому завданні оцінюється одним балом. Тести-завдання підвищеної складності (синтаксичний розбір речення, характеристика речення, складання схеми речення) максимально оцінюються 9 балами. Якщо допущені окремі неточності у тесті-завданні, то тест оцінюється 6 балами. Якщо лише складено схему речення, проте немає обґрунтування (чи навпаки), то тест оцінюється 3 балами.

Максимальна кількість балів, що може бути отримано абітурієнтом за тестові завдання – 76 балів.

За творче завдання абітурієнт максимально може отримати 24 бали (12 балів за зміст, 12 – за грамотність).

Критерії оцінювання власного висловлення з української мови

1. Власне висловлення оцінюється за критеріями змісту та мовленнєвого оформлення. Максимально можлива сума балів за власне висловлення (сума балів за всіма критеріями) – 24 бали.

2. Зміст власного висловлення оцінюється за шістьма критеріями, як показано в таблиці 1.

Оцінювання змісту власного висловлення

Критерій	Змістовий вияв критерію	Кількість балів
1. Теза	Учасник чітко формулює тезу висловлення. Теза передує аргументам. Учасник використовує мовні конструкції: <i>«Я вважаю...»</i> , <i>«На мою думку»</i> тощо. Учасник може подати дві тези та аргументувати кожну	2
	Учасник формулює тезу частково. Не використовує мовні конструкції: <i>«Я вважаю...»</i> , <i>«На мою думку»</i> . Або: теза розташована після аргументів. Або: теза розірвана аргументами чи прикладами	1
	Учасник не формулює тезу. Не вживає мовні конструкції: <i>«Я вважаю...»</i> , <i>«На мою думку»</i> тощо. Аргументам не передує висловлення, що свідчить про розуміння теми	0
2. Аргументи	Учасник наводить принаймні два доречних докази, підстави для обґрунтування, підтвердження висловленої тези. Аргументи передують прикладам. Учасник може використовувати мовні конструкції: <i>«тому що»</i> , <i>«це доводить»</i> , <i>«підтвердженням цього є»</i> , <i>«це засвідчує»</i> , <i>«свідченням цього є»</i> , <i>«доказом цього може бути»</i> тощо	2
	Учасник наводить принаймні один доречний доказ для обґрунтування висловленої тези. Або: аргументи розташовані після прикладів	1
	Учасник не наводить жодного аргументу для обґрунтування тези. Або: наведені аргументи не є доречними	0
3а. Приклад з літератури чи мистецтва	Учасник наводить принаймні один доречний приклад з художньої літератури або інших видів мистецтва. Указана проблема, порушена автором художнього твору, назва твору, художній образ, через який проблема розкрита, наведена цитата з твору. Учасник може також посилалися на факти з життя митців, якщо ці факти стосуються їхньої творчості. Учасник може використовувати мовні конструкції: <i>«наприклад...»</i> , <i>«прикладом може слугувати...»</i> , <i>«яскравим прикладом цього може слугувати...»</i> , <i>«не можна не згадати...»</i>	2
	Відсутня мотивація наведення цього прикладу або приклад містить фактичні помилки	1
	Приклад з літератури чи інших видів мистецтва відсутній або недоречний.	0
3б. Приклад з історії, суспільно-політичного чи власного життя	Учасник наводить принаймні один доречний приклад з історії, суспільно-політичного життя чи власного життя. Учасник може використовувати мовні конструкції: <i>«наприклад...»</i> , <i>«прикладом може слугувати...»</i> , <i>«яскравим прикладом цього може слугувати...»</i> , <i>«не можна не згадати...»</i>	2
	Приклад містить фактичні помилки	1
	Приклад з історії, суспільно-політичного чи власного життя відсутній або недоречний	0

4. Логічність і послідовність	Учасник будує висловлення логічно й послідовно, використовує мовні кліше, слова-скріпи, що оформлюють текст, як-от: «по-перше», «по-друге», «з цього випливає», «як було зазначено», «повертаючись до думки», «як можна побачити» тощо. Учасник структурує роботу за абзацами	2
	У роботі наявні порушення логіки викладу	1
	Логіка викладу відсутня	0
5. Висновок	Висновок відповідає тезі й органічно впливає з аргументів і прикладів. Учасник може використовувати мовні конструкції: «отже», «таким чином», «можна зробити висновок», «висновком може слугувати» тощо	2
	Висновок частково відповідає тезі або не пов'язаний з аргументами та прикладами. Учасник неправильно оформлює висновок, наприклад, починає його словами «я вважаю»	1
	Висновок не відповідає тезі, не пов'язаний з аргументами та прикладами або є самодостатньою тезою	0
Усього за зміст		12

3. У мовленнєвому оформленні власного висловлення враховується відповідність роботи орфографічним, пунктуаційним, лексичним, граматичним і стилістичним нормам української мови. Мовленнєве оформлення власного висловлення оцінюється за двома критеріями: ба та бб.

4. Орфографічна й пунктуаційна нормативність власного висловлення оцінюється за критерієм ба, як це показано в таблиці 2.

Оцінювання орфографічної й пунктуаційної нормативності власного висловлення

Кількість орфографічних і пунктуаційних	Кількість балів
0-1 (негруба)	6
1-2	5
3-4	4
5-7	3
8-12	2
13 і більше	1

5. Оцінюючи орфографічну й пунктуаційну нормативність роботи, 2 негрубі помилки слід рахувати як 1 грубу. До негрубих слід зараховувати такі помилки:

- у винятках з усіх правил;
- у написанні великої літери в складних власних назвах;
- у випадках написання разом і окремо префіксів у прислівниках, утворених від іменників з прийменниками;
- у випадках, коли замість одного розділового знака поставлений інший;
- у випадках нерозрізнення не/ні (не хто інший/ніхто інший ...);
- пропуску одного зі сполучуваних розділових знаків або в порушенні їх послідовності;
- у заміні українських літер російськими.

6. Лексична, граматична та стилістична нормативність власного висловлення оцінюється за критерієм бб, як це показано в таблиці

Оцінювання лексичної, граматичної та стилістичної нормативності власного висловлення

Кількість лексичних, граматичних і стилістичних помилок	Кількість балів
0	6
1-2	5
3-4	4
5-6	3
7-8	2
9 і більше	1

Загальна оцінка визначається на основі отриманих балів за тестові завдання і творчу роботу, які інтерпретуються у нормалізованій шкалі 100-200 та (або) критеріальній шкалі 1-12 балів, які визначають чотири рівні знань вступників: **високий, достатній, середній, початковий.**

При проведенні конкурсу під час вступу до медичного університету використовується оцінка в нормалізованій шкалі 100-200 балів, відповідно до наказу МОН України № 267 від 28.03.2008р.

Рівень знань	Критеріальна шкала	Нормалізована шкала
IV.Високий	12(5+)	196-200
	11(5)	187-195
	10(5-)	178-186
III.Достатній	9(4+)	169-177
	8(4)	160-168
	7(4-)	151-159
II.Середній	6(3+)	142-150
	5(3)	133-141
	4(3-)	124-132
I.Початковий	3(2+)	116-123
	2(2)	108-115
	1(2-)	100-107

Література:

Українська мова

1. Бабій І.М., Вільчинська Т.П. Службові слова в сучасній українській мові. – Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2004.
2. Беляєв О.М. та ін. Українська мова: 10-11 кл. – Освіта, 1998.
3. Білоусенко П.І. та ін. Диктант на „п’ять” без правил: Домашній репетитор абітурієнта / Укладачі: П.І.Білоусенко, М.П.Єфименко, В.В.Пестрецов. – Запоріжжя: ЗДУ, 1997.
4. Гнатюк Л.П., Бас-Кононенко О.В. Українська мова: Навчальний посібник. – 4-те вид., випр. і доп. – К.: Знання-Прес, 2006.
5. Данильцова У.Д. Українська мова на кожен день: Довідник. – К.: А.С.К., 2005.
6. Збірник диктантів для державної підсумкової атестації з української мови: 9 клас. / Укл. Мацько Л.І., Мацько О.М., Сидоренко О.М. – К.: Центр навчально-методичної літератури, 2013.
7. Зубков М.Г. Українська мова: Універсальний довідник. – Харків: Школа, 2004.
8. Кіраль С.С. „Як парость виноградної лози...”: Посібник з української мови і літератури для вступників до вищих навчальних закладів / С.С.Кіраль, О.В.Єременко, Т.М.Чухліб. – К.: Вид-во Держкомстату України, 2002.
9. Козачук Г.О. Українська мова для абітурієнтів: Навчальний посібник – К.: Вища школа, 2007.

10. Кононенко В.І. Рідне слово: Підручник для шкіл з поглибленим вивченням української мови, ліцеїв, гімназій, колегіумів. – К.: Богдан, 2001.
11. Мацько Л.І., Мацько О.М., Сидоренко О.М. Українська мова: Навчальний посібник. – К.: Либідь, 1998.
12. Нечволод Л.І. Сучасний український правопис: Комплексний довідник. – Харків: Торсінг, 2005.
13. Олійник О.Б. Українська мова: 10-11 кл. – К.: Альфа, 1999.
14. Орфографія української мови: Просто про складне / Радченко І. – К.: Шкільний світ, 2008.
15. Плющ М.Я., Грипас Н.Я. Граматика української мови в таблицях: Навчальний посібник. – К.: Вища школа, 2004.
16. Українська мова: Тестові завдання / За ред. Н.В.Гуйванюк. – К.: Видавничий центр „Академія”, 1999.
17. Український правопис / НАН України, Ін-т мовознавства ім. О.О.Потебні; Ін-т української мови. – 4-те вид., випр. й доп. – К.: Наукова думка, 2007.
18. Ющук І.П. Практикум з правопису української мови. – К.: Освіта, 2002.

Українська література

1. Пісні Марусі Чурай. «Віють вітри», «За світ встали козаченьки»
2. Історичні пісні. «Ой Морозе, Морозенку», «Чи не той то Хміль».
3. «Дума про Марусю Богуславку». Балада «Бондарівна»
4. «Повість минулих літ» (уривки про заснування Києва, про помсту княгині Ольги, про напад хозарів)
5. «Слово про похід Ігорів»
6. Григорій Сковорода. «De libertate», «Всякому місту – звичай і права», «Бджола та Шершень», афоризми
7. Іван Котляревський. «Енеїда», «Наталка Полтавка»
8. Г. Квітка-Основ'яненко. «Маруся»
9. Тарас Шевченко. «Катерина», «Гайдамаки», «Кавказ», «Сон» («У всякого своя доля»), «І мертвим, і живим, і ненарожденним...», «Заповіт», «Мені однаково»
10. Пантелеймон Куліш. «Чорна рада»
11. Іван Нечуй-Левицький. «Кайдашева сім'я»
12. Панас Мирний «Хіба ревуть воли, як ясла повні?»
13. Іван Карпенко-Карий. «Мартин Боруля»
14. Іван Франко. «Гімн», «Чого являєшся мені у сні», «Мойсей»
15. Михайло Коцюбинський. «Тіні забутих предків», «Intermezzo»
16. Ольга Кобилянська. «Земля»
17. Леся Українка. «Contra spem spero!», «Лісова пісня»
18. Василь Стефаник. «Камінний хрест»

19. Микола Вороний. «Блакитна Панна»
20. Олександр Олесь. «Чари ночі», «О слово рідне! Орле скутий!..»
21. Володимир Винниченко. «Момент»
22. Павло Тичина. «О панно Інно», «Арфами, арфами...», «Ви знаєте, як липа шелестить...»
23. Максим Рильський «Молюсь і вірю...»
24. Микола Хвильовий. «Я (Романтика)»
25. Юрій Яновський. «Подвійне коло», «Шаланда в морі»
26. Володимир Сосюра. «Любіть Україну»
27. Валер'ян Підмогильний. «Місто»
28. Остап Вишня. «Моя автобіографія», «Сом»
29. Микола Куліш. «Мина Мазайло»
30. Богдан-Ігор Антонич. «Різдво»
31. Олександр Довженко. «Україна в огні», «Зачарована Десна»
32. Андрій Малишко «Пісня про рушник»
33. Василь Симоненко. «Лебеді материнства»
34. Олесь Гончар. «За мить щастя»
35. Григій Тютюнник. «Три зозулі з поклоном»
36. Василь Стус. «Як добре те, що смерті не боюсь я», «О землі втрачена, явися!..»
37. Іван Драч. «Балада про соняшник»
38. Ліна Костенко. «Страшні слова, коли вони мовчать», «Українське альфреско», «Маруся Чурай»
39. Іван Багряний. «Тигролови»
40. Євген Маланюк. «Стилет чи стилос?»